

בהר וקרוי כיתף (כתף) — זרוע אבניים שהיה עליו לסקלן. דרומית למושבה לכיוון כפר-גָּלְעָדִי, הייתה חלקה הקרויה אַדְמָתְהָמִים ובפי האקרים — וואסר בודען, הגבעה המכונה לסת ביום את כפר-גָּלְעָדִי הייתה חלקתו הקרויה אַדְמָתְהָה, מעבר לוואדי בקרבת איבל (אבל בית מעכה), הייתה הזיקה והיתה הוכרזיה והיתה החכורה, אַדְמָתְהָה סִידִית וגידלו בה קטניות: עדרים או כרשינה (קטנית דומה ב- גודלה לעדרים ומשמשת למאכל הבקר). ועוד היה הכרום והכתים. החמרה — ביום מעיין-ברוך — אַדְמָתְהָה מישורית אַדְמָה, מרוחקת ביוטר (גובלת בחצבני), לא הייתה מחולקת בין האקרים. לימים, באו כמה משפחות עיריות למושבה, קבלו קרקע ועיבדו גם את אַדְמָתְהָה. יהודה הצדוף גם הוא אליהם. היה יוצא לשדה מבוזדليلיה כדי להגיע — לאחר שעתים רכיבה כשהסוסים גוררים את המחרשה ונושאים על גבם את שקי הזرعם — ולהתחליל בעבודה עם אור היום, שאם לא כן מה אפשר היה להספיק ביום החורף הקצרים?

ואם לא די בכל הקרקע ושמותיהם שהזכירתי, היו עוד חלקות בלתי מעובדות מאדמת תל-חי (אז — טלחא), וגם לשם הגנו. בקיצור, התאבורן לקרקע היה גדול ועובדת לא חסרה.

בחורף בעונת הזרעה, היה יהודה הפלח ואני — רק ה"עווזרת" שלו.

עם ערב כשהיה חזר מהשדה, היה מחלק ויורד מעל הסוס ונכנס ישר הביתה לשתוות קודם כל, את ספל הקקאו שלו. ספל אדים היה זה. ואמא עומדת על גבו ומאייצה בו לשתוות עד תום. תפקיידי אני היה להטייר את הסוסים,